

Arrest

nr. 231 994 van 30 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger. U bent katholiek. U bent geboren op 15 november 1996 in San Cristóbal (staat Táchira), waar u tevens opgroeide.

In het academisch jaar 2013-2014 startte u een rechtenopleiding aan de Universidad Católica del Táchira in San Cristóbal. Terwijl u daar studeerde, begonnen de eerste protesten. U werd regelmatig opgepakt door de politie. Er was veel politiebrutaliteit en de studenten werden constant angst aangejaagd.

Op een dag in februari keerde u huiswaarts van de universiteit omdat er geen les was, toen u onderweg werd tegengehouden door de politie. Zij vroegen uw identiteitsdocumenten en namen u mee naar een bergachtige plek. Onderweg sloegen en beledigden ze u.

U werd naar een vlakte gebracht waar u met peuken werd toegetakeld, onder andere op uw gezicht. U werd verbrand aan de voeten en beschoten met rubberkogels. U vroeg hen waarom zij u dit aandeden.

Ze antwoordden u dat u had deelgenomen aan de guarimbas, tot de oppositie behoorde en een bourgeois was. Na een tijd kalmeerden ze zich en gingen ze weg. U ging terug naar huis. De volgende dag kwamen dezelfde politieagenten. Ze dreigden ermee u te vermoorden en zeiden dat u moest vertrekken. Op aanraden van uw vader startte u een nieuw leven in Caracas. U studeerde er verpleegkunde. U woonde er drie jaar. Ondertussen leidde uw vader een rustig leven in San Cristobal. In december, toen uw studies afgerond waren, keerde u terug naar San Cristobal. Na een week in San Cristobal begonnen de vijandigheden opnieuw. De colectivos namen uw huis onder vuur. Van buitenaf werd geroepen 'haal ze eruit'. Via het dak van jullie burens konden uw vader, uw broer en u ontsnappen en vluchtten naar jullie boerderij in San Rafael de Cordero (staat Táchira).

In april 2018 verliet u Venezuela en ging u naar Colombia. U verbleef ongeveer een week in Colombia bij een vriend en nam vervolgens het vliegtuig naar Spanje met een overstap in Frankrijk, waar u aankwam op 9 mei 2018. U verbleef zo'n twee weken in Spanje bij vrienden. Op 31 mei 2018 betrad u het Belgisch grondgebied. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 6 juni 2018.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u vermoord te worden door de politie of door de colectivos.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende originele documenten neer: uw paspoort, uw studentenkaart verpleegkunde en uw identiteitskaart. U legt daarnaast kopieën neer van een attest van de Universidad Católica del Táchira dat u ingeschreven was in het eerste jaar rechten tijdens het academiejaar 2013-2014, van uw geboorteakte en de legalisatie ervan, van een foto van uw gezicht, van een doktersattest dat de littekens op uw lichamen beschrijft en van uw puntenlijst van uw eerste jaar rechten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er kan immers geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde gebeurtenissen.

Zo dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen over wanneer u door de politie meegenomen en toegetakeld werd incoherent zijn. Er dient vastgesteld te worden dat uw paspoort uitgegeven is op 16 mei 2014 (zie stuk 1). U verklaart dat u ongeveer een maand voor het incident uw paspoort bent gaan afhalen op een plaats die Propatria heet in Caracas en verklaart zich te herinneren daarvoor speciaal naar Caracas gereisd te zijn omdat u op dat ogenblik nog in San Cristobal woonde (CGVS 2, d.d. 06/02/2019, p. 2-3). Op basis van deze verklaring dient het incident ergens in juni 2014 gesitueerd te worden of zelfs later indien u uw paspoort niet onmiddellijk op de dag van uitgifte van uw paspoort bent gaan afhalen. Dit is incoherent met uw eerdere verklaring dat het incident zich voordeed rond het einde van de eerste trimesterexamens, die u in de vierde of vijfde maand van 2014 situeert, enkele dagen voor u naar Caracas trok (CGVS 1, d.d. 17/10/2018, p. 16-17) en uw latere verklaring dat het incident zich in februari 2014 voordeed (CGVS 2, p. 7). Vervolgens dient op basis van een foto van uzelf in het door u beschreven schooluniform van verpleegkunde (CGVS 1, p. 9-10), waarop u met een naald in de arm van een medestudente prikt en die u op uw Facebookprofiel publiceerde op 3 juni 2014 met het bijschrift 'verpleegkunde' (zie administratief dossier), vastgesteld te worden dat u uw verpleegkundestudies ten laatste op 3 juni 2014 aanvatte. Uw verklaring twee à drie of vijf à zes maanden na aankomst in Caracas begonnen te zijn aan uw studies verpleegkunde (CGVS 1, p. 19; CGVS 2, p. 6-7) plaatst het incident dan weer in de periode januari-april 2014, m.a.w. in de periode dat u afgaande op uw verklaringen over uw paspoort en studies nog in San Cristobal woonde. Tussen de eerst mogelijke dag waarop u uw paspoort in Caracas bent gaan halen vanuit San Cristobal (16 mei 2014) en de laatst mogelijke dag waarop u uw studies aanvatte (3 juni 2014) verstreken een kleine drie weken, hetgeen bezwaarlijk strookt met uw verklaringen zo'n twee à drie maanden respectievelijk vijf à zes maanden in Caracas doorgebracht te hebben alvorens uw verpleegkundestudie aangevat te hebben (CGVS 1, p. 19; CGVS 2, p. 6-7).

Het profiel F.I.V. werd u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS ter bevestiging voorgelegd (CGVS 1, p. 5). Ook ten opzichte van uw ingangsexamen rechten en het verloop van het trimester slaagt u er niet in het incident op consequente wijze in de tijd te situeren.

Zo verklaarde u aanvankelijk uw ingangsexamen rechten in december 2013 gedaan te hebben, ongeveer in februari 2014 uw rechtenstudie aangevat te hebben (CGVS 1, p. 7-8) en bij afloop van de eerste trimesterexamens, in de vierde of vijfde maand, meegenomen en toegetakeld geweest te zijn door de politie (CGVS 1, p. 17). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dan weer vijf maanden na uw ingangsexamen rechten, in februari, toegetakeld geweest te zijn door de politie (CGVS 2, p. 7). Evenmin slaagt u erin het incident correct te situeren ten opzichte van het begin van de protesten aan uw universiteit. Zo stelt u dat de protesten begonnen in december 2013 en dat het incident met de politie in februari gebeurde. Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, begonnen de studentenprotesten in San Cristobal echter op 5 februari (zie administratief dossier). Het is bevreemdend dat u niet correct kunt aangeven of u enkele weken dan wel enkele maanden na aanvang van de protesten in uw eigen stad ontvoerd en gefolterd werd door de politie. De vaststelling dat u het incident dat aan de basis van uw asielrelaas zou liggen niet op coherente wijze in de tijd kunt situeren haalt het geloof erin volledig onderuit. Tevens is het bevreemdend dat, wanneer u gevraagd wordt waarom u niet had deelgenomen aan de examens van het tweede trimester, u antwoordde dat op dat ogenblik de protesten begonnen waren en de examens omwille van de protesten afgelast waren (CGVS 1, p. 9) terwijl u tevens verklaart dat het incident met de politie zich voordeed rond het einde van de eerste trimesterexamens, enkele dagen voor u naar Caracas trok (CGVS 1, p. 16-17). Het is onduidelijk waarom u erop wijst dat de tweede trimesterexamens afgelast waren naar aanleiding van de protesten als reden waarom u er niet aan deelnam terwijl u op dat moment eigenlijk al naar Caracas gevlucht zou zijn, gezien u het incident met de politie na afloop van de eerste trimesterexamens situeert.

Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan het incident waarbij u ontvoerd en gefolterd werd door de politie, kan er evenmin geloof gehecht worden aan de hieruit voortvloeiende gebeurtenissen in uw asielrelaas, met name het verschijnen van de politie aan uw huis de volgende dag, waarbij men dreigde u te zullen vermoorden indien u niet vertrok, en uw onmiddellijke vlucht naar Caracas minder dan een dag later (CGVS 1, p. 13, 19; CGVS 2, p. 6). Zoals hierboven reeds aangehaald is uw verklaring speciaal naar Caracas gereisd te zijn om uw paspoort, dat op 16 mei 2014 is uitgegeven, af te halen terwijl u nog in San Cristobal woonde (CGVS 2, p. 3) strijdig met uw verklaringen naar Caracas gevlucht te zijn in februari één of enkele dagen na het incident met de politie (CGVS 1, p. 14; CGVS 2, p. 6-7).

Evenmin blijkt uit uw verklaringen of uit uw gedrag dat de politie op nationaal niveau naar u op zoek zou geweest zijn. Zo besliste u na het incident met de politie naar Caracas te vluchten in plaats van het land te verlaten en daar een nieuwe studie aan te vatten (CGVS 1, p. 13). U verbleef er drie jaar zonder incidenten (CGVS 1, p. 20). Uw verklaring hiervoor, met name dat de politie in uw wijk in Caracas geen rechtsmacht heeft omdat de colectivos daar de plak zwaaien (CGVS 1, p. 20) vindt geen steun in de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier. Nergens uit deze informatie blijkt dat bepaalde gebieden in Venezuela ontoegankelijk zouden zijn voor de officiële Venezolaanse autoriteiten. De colectivos staan aan de kant van de Venezolaanse autoriteiten en spelen een belangrijke rol in de repressie van dissidenten. U verklaart zelf ook dat de colectivos en de politie samenwerken wanneer ze optreden tegen betogingen (CGVS 2, p. 11). Hoewel u verklaart er een eenvoudig leven geleid te hebben waarbij u focuste op naar de les gaan en u 'onopvallend' en 'verborgen' uw boodschappen deed of naar het strand ging (CGVS 1, p. 23; CGVS 2, p. 6, 8-9), kan geenszins besloten worden dat u er ondergedoken of 'binnen vier muren' leefde gezien u van maandag tot vrijdag naar de lessen ging, soms naar het strand ging, uw boodschappen deed en een jaar gewerkt heeft als verpleegkundige (CGVS 1, p. 20; verklaring DVZ, d.d. 19.07.2018, vraag 12). Daarnaast haalt u een incident aan waarbij u op weg naar Colombia aan een controlepost van de politie in Capacho tegengehouden werd waarna u uw weg kon vervolgen (CGVS 1, p. 14-15; CGVS 2, p. 14). Tevens heeft u legaal het land verlaten (verklaring DVZ, vraag 31, stuk 1). Vervolgens is het weinig plausibel dat het lokale colectivo dat zich ophoudt in uw parochie in San Cristobal, La Concordia, precies u, een pas afgestudeerde verpleegkundige (CGVS 2, p. 6) die nog nooit deelgenomen had aan protesten (CGVS 1, p. 16, 18) en die zijn politieke mening enkel met zijn familie en beste vrienden deelde (CGVS 2, p. 12), zou viseren met een dergelijk groot machtsvertoon waarbij ze met honderden motoren voor uw huis kwamen gereden, op uw huis schoten en u opdroegen zich over te geven (CGVS 2, p. 6). U stipt uw aanwezigheid aan als doorslaggevende factor voor het optreden van het colectivo: u vermoedt dat iemand van de gemeenteraad het colectivo op de hoogte gebracht zou hebben van uw aanwezigheid omdat er net een maandelijkse census geweest was en u normaalgezien niet buiten kwam (CGVS 2, p. 10). U verklaart hierover dat de colectivos jullie uit jullie huis wilden halen omdat iemand hen gezegd zou hebben dat jullie tegen de regering waren.

Gevraagd hoe men op basis van deze census kan weten of u al dan niet tegen de regering bent stelt u dat uw familie hier altijd openlijk over geweest is en altijd problemen mee gekend heeft en dat uw vader 'waarschijnlijk' gezegd had dat hij het voedingspakket dat door de regering uitgedeeld wordt niet hoefde.

In het licht van uw verklaring dat uw vader zich reeds sinds Chavez openlijk uitte als opposant (CGVS 2, p. 10-11) is uw verklaring dat de colectivos uw huis wilden binnendringen omdat iemand hen verteld zou hebben dat jullie tegen de regering waren merkwaardig gezien deze informatie volgens uw verklaringen reeds jaren algemeen geweten was.

Ook de vaststelling dat u niet met zekerheid kunt stellen of uw vader het voedselpakket al dan niet geweigerd had, is opvallend, gezien het belang ervan voor uw vervolgingsfeiten. U vermoedt dat het incident met de politie in februari 2014 en de politieke mening van uw vader de aanleiding vormden voor het optreden van het colectivo in december 2017 (CGVS 2, p. 11). Daar er zoals hierboven uiteengezet geen geloof gehecht kan worden aan het incident van februari 2014 en de politieke mening van uw vader bezwaarlijk een nieuw gegeven genoemd kan worden in het licht van uw verklaringen dat hij deze reeds uitte sinds Chavez, dient geconcludeerd te worden dat het plotse drastische optreden van het colectivo des te onaannemelijker is.

Voorts dient opgemerkt te worden dat indien het colectivo u werkelijk te pakken wilde krijgen hier betere manieren voor bestaan dan met een honderdtal motoren aan uw deur te verschijnen, op uw huis te schieten en te roepen dat u zich diende over te geven. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u of uw vader gewapend waren of dat jullie de actie van het colectivo anticipeerden en het colectivo zich bijgevolg diende op te maken voor een regelrechte confrontatie. Uw vader ging tevens gewoon werken (CGVS 1, p. 6; CGVS 2, p. 11) en uw aanwezigheid werd, zo blijkt uit uw verklaringen, aangegeven in de telling (CGVS 2, p. 10), wat erop wijst dat hij niet vermoedde dat u gevisieerd zou worden of dat u zich schuilhield in uw huis. Bijgevolg had men eenvoudigweg kunnen aanbellen aan uw deur in burger of wachten tot u zich buitenshuis begaf. U verklaart immers dat u van plan was te werken en een rustig leven te leiden in San Cristobal (CGVS 2, p. 9). Uw vader had eveneens eenvoudigweg onderschept kunnen worden onderweg van of naar zijn werk. Eveneens is het bevreemdend dat u enerzijds stelt dat u het incident van drie jaar eerder bijna vergeten was en van plan was uw leven uit te bouwen in San Cristobal (CGVS 2, p. 9) terwijl u anderzijds verklaart dat u normaalgezien niet buitenkwam (CGVS 2, p. 10). Tot slot is het merkwaardig dat dezelfde feiten, de actie van het colectivo, tot een dermate verschillende reactie geleid zouden hebben tussen uw vader en u. Zo besloot u na vier maanden in San Rafael de Cordero, de tijd die u nodig had om de nodige fondsen te verzamelen, naar Europa te vluchten (CGVS 1, p. 21-22) en er internationale bescherming te vragen terwijl uw vader d.d. 06.02.2019, ruim een jaar na de feiten, nog steeds in San Rafael de Cordero, verblijft (CGVS 2, p. 13). Nochtans verklaart u dat het colectivo in hun actie op 22 december 2017 ook uw vader viseerden (CGVS 2, p. 11) en dat uw vader uit angst door hen gevolgd te worden, pas in San Rafael de Cordero stopte met werken (CGVS 2, p. 11). Gevraagd hoe het komt dat uw vader nog steeds daar verblijft terwijl hij net als u het colectivo van La Concordia vreest, komt u niet verder dan zeer vaag te stellen dat hem daar iets zou kunnen overkomen indien hij zijn politieke mening daar openlijk zou uiten (CGVS 2, p. 15).

Naast de feiten die u zou meegemaakt hebben en die zoals hierboven uiteengezet niet geloofwaardig en weinig aannemelijk zijn en de politieke mening van uw vader (CGVS 2, p. 12), haalt u geen andere concrete elementen aan op basis waarvan de Venezolaanse autoriteiten of colectivos op de hoogte zouden kunnen zijn van uw eigen politieke mening, die u zoals reeds aangehaald enkel deelde met uw vader, goede vrienden en mensen die u vertrouwde.

*Zelfs indien u erin zou slagen aannemelijk te maken dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt, quod non, blijkt uit uw verklaringen dat **uw vrees het lokale niveau niet overstijgt** en dat nergens uit blijkt dat u als gezonde volwassen jongeman met een diploma verpleegkunde zich niet elders, i.e. buiten het territorium van het colectivo dat zich ophoudt in de parochie La Concordia zou kunnen vestigen, bijvoorbeeld in Caracas. Na een analyse van alle elementen kan namelijk worden gesteld dat het concept van intern vluchtalternatief op u kan worden toegepast, in overeenstemming met artikel 48/5, lid 3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Er kan verder worden gesteld dat u geen enkele vrees voor vervolging vanwege de Venezolaanse autoriteiten of het colectivo van La Concordia zou ondervinden in de overwogen hervestigingszone. Zoals hierboven reeds aangehaald, werd u allerminst nationaal gevisieerd door de Venezolaanse autoriteiten en kende u tijdens uw verblijf in Caracas en San Rafael de Cordero geen problemen (CGVS 1, p. 20). Evenmin kent uw vader, die zich reeds meer dan een jaar in het wel zeer nabijgelegen San Rafael de Cordero ophoudt, problemen sinds uw vertrek (CGVS 2, p. 13; zie administratief dossier).*

Nochtans is het lokale colectivo van San Rafael de Cordero op de hoogte van zijn aanwezigheid maar zien ze uw vader als een persoon die gewoon voor zijn landgoed zorgt (CGVS 2, p. 15). Bijgevolg blijkt uit niets dat het colectivo La Concordia u in Caracas zou viseren. U haalt weliswaar aan dat u niet in Caracas zou kunnen wonen uit angst ontdekt te kunnen worden door een lokaal colectivo in Caracas en vervolgens gefolterd of geëxecuteerd te zullen worden omdat u niet over een regeringskaart beschikt (CGVS 2, p. 14), doch dient opgemerkt te worden dat deze zaken u er niet van weerhielden drie jaar in Caracas in een door een colectivo gecontroleerde wijk te wonen alwaar u bovendien geen enkel incident meemaakte (CGVS 1, p. 20). Bijgevolg kan deze opwerping niet weerhouden worden. De beoogde hervestiging kan tot slot redelijk genoemd worden.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u drie jaar in Caracas gewoond heeft en de stad bijgevolg reeds kent, er uw diploma verpleegkunde behaald heeft, en een jaar gewerkt heeft als verpleegkundige (al dan niet in het kader van uw studies) (CGVS 2, p. 6; verklaring DVZ, vraag 12). Hoewel uw vader u financieel ondersteunde tijdens uw studies (CGVS 1, p. 19-20), blijkt nergens uit dat u niet zelf zou kunnen werken om in uw eigen levensonderhoud te kunnen voorzien. Bovendien kan er aangenomen worden dat u dankzij uw studies in Caracas over een informeel netwerk van vroegere medestudenten en professoren beschikt om u te helpen in uw zoektocht naar een job. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat er in Caracas talloze vacatures zijn voor verpleegkundigen (zie administratief dossier). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt bijgevolg dat u niet aannemelijk gemaakt dat het voor u onmogelijk zou zijn om zich definitief in Caracas te vestigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met

de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling.

Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Zoals eerder reeds aangehaald in het kader van uw hervestigmogelijkheden in Venezuela kan uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u heeft neergelegd vermogen bovenstaande appreciatie niet te veranderen. Uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte tonen uw identiteit, nationaliteit en familiale samenstelling aan, die in deze beslissing niet in twijfel getrokken worden. Uw vluchtinformatie toont uw reisweg van Colombia naar België aan maar kunnen uw asielmotieven niet aantonen. De screenshot van uw puntenlijst van uw rechtenstudie, het attest dat u ingeschreven was in het academiejaar 2013-2014 aan de Universidad Católica del Táchira en uw studentenkaart verpleegkunde zeggen niets over uw

asielmotieven waardoor ze deze niet kunnen aantonen. De foto van uw gezicht en het doktersattest over de op uw lichaam vastgestelde littekens kunnen niet aantonen onder welke omstandigheden u de littekens heeft opgelopen waardoor ze uw asielmotieven niet kunnen aantonen. Evenmin zeggen zij iets over uw hervestigingsmogelijkheden elders in Venezuela.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 18 april 2019 een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Hij gaat in op de “*UNHCR conflict analyse*” en wijst op de mensenrechtenschendingen in Venezuela, als “*gevolg van een politiek beleid*” en “*grotendeels begaan door de staat*”, en op “*objectieve landeninformatie van bronnen als de VN en Inter American Commission for Human Rights (IACHR)*” die zouden aantonen “*dat burgers dagelijks het slachtoffer worden van deze situatie die volgens de voorspellingen enkel zal verergeren*”.

Hij bespreekt de veiligheidssituatie in Venezuela en benadrukt het geweld, de “*verschillende bendes, paramilitaire groeperingen*”, de collectivos, de criminele bendes, de drugsbendes, de risico’s voor wie zich kritisch uit ten aanzien van het regime en de straffeloosheid.

Verzoeker gaat in op de economische en sociale rechten in Venezuela en meent dat de bevolking er niet meer in slaagt “*te voorzien in elementaire basisbehoeften en de situatie zal verder verslechteren*”. Hij wijst in die zin op de toegang en beschikbaarheid van voedsel, op vrouwen en kinderen die in het bijzonder geraakt worden, op de gezondheidszorg, op het weigeren van humanitaire hulp door de staat en op de verdere beperking van de toegang tot zulke rechten “*door ze afhankelijk te maken van loyaliteit aan de heersende partij en door corruptie*”. Hij stelt nog dat “*uit informatie van de VN blijkt dat vervolging voor een kritische houding ten aanzien van het regime zich uitbreidt naar familieleden*”.

Hij meent dat “*het feit dat een conflict een impact heeft op grote groepen mensen of in het algemeen op burgers het aantonen van gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag niet in de weg [staat]*”. Volgens hem “*dient geen gedifferentieerd risico aangetoond te worden*”. Hij stelt “*dat in het algemeen de bevolking van Venezuela slachtoffer is van de onveiligheids- en socio-economische situatie*” en dat niemand gespaard blijft van “*de socioeconomische situatie [...] behalve een kleine groep gepriviligeerden die nauwe banden onderhouden met de overheid*”. Hij voert aan dat “*volgens UNHCR voor een zeer groot aantal Venezolanen de nood aan internationale bescherming aangetoond [is]*”.

Verzoeker wijst op de prospectieve beoordeling van de vrees voor vervolging en klaagt aan dat de commissaris-generaal onvoldoende “*de vrees naar de toekomst toe*” heeft onderzocht.

Volgens verzoeker is er een “*link met conventiegrond*”, gezien er in Venezuela sprake is van “*afbraak van de democratie en de rechtsstaat, met als gevolg mensenrechtenschending op grote schaal waarvan de burgerbevolking het slachtoffer is*”, waarbij “*het geweld dient gezien te worden binnen de ontwikkeling van Venezuela onder Maduro naar een dictatuur waar alle macht in handen is van de uitvoerende macht, en in het bijzonder de president en het leger met als gevolg de totale afbraak van de democratie en de rechtsstaat*”.

Verzoeker meent “*dat het voor het CGVS onmogelijk is om het geweld in kaart te brengen*”. Hij stelt dat “*gezien het geweld algemeen verspreid is en eveneens de socioeconomische crisis het volledige land treft kan momenteel niet ingezien worden hoe een intern vluchtalternatief toegepast wordt overeenkomstig de voorwaarden van UNHCR*”. Hij benadrukt dat hij in Careacas “*een soort van ondergedoken bestaan*” leidde, waarbij “*de focus lag op naar de les gaan en verder zo onopvallend [mogelijk te leven]*”.

Hij geeft vervolgens een theoretische uiteenzetting over de beoordeling van de geloofwaardigheid, de verklaringen, de documenten, de bewijslast en het voordeel van de twijfel. Hij wijst op de stukken die hij tijdens zijn asielpcedure heeft neergelegd.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Stukken

Bij aanvullende nota van 28 november 2019 brengt de commissaris-generaal de volgende informatie bij:

*“COI Focus: Venezuela: Situation Sécuritaire” van 4 april 2019,
COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019,
COI Focus: Venezuela: Situation socio-économique” van 20 april 2018,
Venezuela, Situational update and 2019 outlook,
Venezuela blackout: with the electricity out, I can't get my chemo,
Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout,
10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis,
AI - Venezuela 2017-201,
The Darkest Hours; Power Outages Raise the Temperature in Venezuela,
Venezuela: All you need to know about the crisis in nine charts,
Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen,
The Maduro diet: food v. freedom in Venezuela,
Venezuelans turn to food production amid crisis en
Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela”.*

Bij aanvullende nota van 4 december 2019 worden volgende stukken toegevoegd:

*“IACHR, Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the
OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no
end in sight van juni 2018,
OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019.
de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019,
COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019”.*

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Venezuela uit vrees voor problemen met de politie en colectivos die hem sinds 2014 zouden geïsoleerd hebben.

2.4.2. Verzoeker kan deze bewering niet aantonen. Vooreerst legt verzoeker allesbehalve coherente verklaringen af over de chronologie van het aanvatten van zijn rechtenstudies, het begin van de studentenprotesten, het eerste incident met de politie en zijn hieruit voortvloeiend vertrek naar Caracas.

Zo situeerde hij het incident met de politie - waar hij toegetakeld en bedreigd werd - afwisselend in juni 2014 (zijnde een maand voordat hij zijn paspoort ging afhalen; notities 6 februari 2019, p. 2-3), in april/mei 2014 (zijnde aan het einde van de eerste trimesterexamens en enkele dagen voor hij naar Caracas ging; notities 17 oktober 2018, p. 16-17), in februari 2014 (notities 6 februari 2019, p. 7) en in januari-april 2014 (zijnde 2-6 maanden voor juni 2014 wanneer hij zijn studies verpleegkunde in Caracas aanvatte; notities 17 oktober 2018, p. 19; notities 6 februari 2019, p. 6-7). Verzoeker slaagde er evenmin in het volgens hem levensbedreigende incident te situeren ten opzichte van zijn ingangsexamen, zijn rechtenstudies of zijn examens (notities 17 oktober 2018, p. 7-8, 17; notities 6 februari 2019, p. 7), noch ten opzichte van de studentenprotesten aan de universiteit (notities 17 oktober 2018; notities 6 februari 2019). Tevens is het opvallend dat verzoeker, gevraagd waarom hij niet deelnam aan de examens van het tweede trimester, antwoordde dat hij niet meedeed omdat de examens omwille van de protesten afgelast waren (notities 17 oktober 2018, p. 9), terwijl hij volgens zijn overige verklaringen de examens niet kon meedoen omdat hij toen zijn rechtenstudies reeds had moeten stopzetten om naar Caracas te vluchten, gezien de politie hem had bedreigd tijdens zijn eerste trimesterexamens (notities 17 oktober 2018, p. 16-17). Verzoekers inconsequente en wisselende verklaringen kunnen er enkele op wijzen dat hij deze feiten niet werkelijk beleefd heeft. Immers betreffen het feiten die duidelijk samen moesten vallen of te verbonden geweest zijn met werkelijke gebeurtenissen uit zijn leven zodat hij deze moeilijk op andere tijdstippen kon plaatsen.

2.4.3. Het door verzoeker genoemde tweede incident, toen de colectivos in december 2017 zijn ouderlijk huis beschoten en omsingelden met honderden motoren (notities 6 februari 2019, p. 2), is evenmin geloofwaardig. Waar verzoeker verklaarde dat de colectivos enkel op de hoogte konden zijn van zijn terugkeer naar San Cristobal omwille van een recente census, gezien hij niet buiten kwam (notities 6 februari 2019, p. 10), merkt de Raad op dat verzoeker elders verklaarde dat hij bij zijn terugkeer naar San Cristobal het incident van drie jaar geleden eigenlijk al bijna vergeten was en dat hij van plan was er een gewoon leven uit te bouwen (notities 17 oktober 2018, p. 20; notities 6 februari 2019, p. 9), wat bezwaarlijk verzoend kan worden met het leiden van een ondergedoken bestaan. Hoe dan ook, de Raad ziet niet in waarom de colectivos tot een dergelijk machtsvertoon zouden overgaan wanneer ze te weten kwamen dat verzoeker terug thuis was, gezien uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat zijn familie gewapend was of zelfs weerstand zou bieden, laat staan dat het colectivo zich diende op te stellen voor een regelrechte confrontatie, laat staan met een persoon die geen politieke impact had op zijn omgeving. Zo ging verzoekers vader gewoon werken (CGVS 1, p. 6; CGVS 2, p. 11) en werd verzoekers aanwezigheid in het ouderlijk huis aangegeven in de recente census (CGVS 2, p. 10). Evenmin kan verzoeker verklaren waarom de colectivos pas in december 2017 plots overgingen tot een dergelijke aanval, gezien verzoeker stelde dat zijn familie altijd openlijk tegen de regering was én zijn vader mogelijk gezegd zou hebben dat hij het voedingspakket dat door de regering uitgedeeld wordt niet hoefde (notities 6 februari 2019, p. 10-11). In die zin is het tevens opvallend dat verzoeker naar aanleiding van dit incident ervoor koos het land te ontvluchten, terwijl zijn vader - die volgens verzoeker sinds Chavez gekend is als opposant en ook gevisieerd werd bij de beschieting van het huis - tot op heden nog steeds in het nabijgelegen San Rafael de Cordero woont (notities 6 februari 2019, p. 11, 13, 15).

2.4.4. Dat verzoeker in werkelijkheid niet gevisieerd werd door de Venezolaanse autoriteiten, blijkt nog uit de vaststelling dat hij in april 2018 legaal en met zijn eigen paspoort legaal het land heeft kunnen verlaten (verklaring DVZ, vraag 31; notities 17 oktober 2018, p. 11; notities 6 februari 2019, p. 4-5), hoewel er "*officieren/ambtenaren van Colombia en mensen van SAIME, de immigratiedienst*" aanwezig waren toen hij de grens overstak (notities 6 februari 2019, p. 4-5). Verzoeker kan bezwaarlijk enerzijds menen sinds 2014 zodanige problemen te hebben met de Venezolaanse autoriteiten dat hij hiervoor internationale bescherming behoeft, doch anderzijds beweren dat diezelfde autoriteiten hem zonder problemen toelieten het land te verlaten.

2.4.5. Ook het feit dat verzoeker heeft nagelaten om internationale bescherming te vragen in Spanje of in Frankrijk, volgens zijn verklaringen omdat hij "*niet voldoende informatie*" had dan wel omdat hij meer van België hield "*omwille van het klimaat en het onthaal bij de mensen en ook de veiligheid/zekerheid*" (notities 17 oktober 2018, p. 12), doet afbreuk aan zijn beweerde nood aan deze bescherming. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoeker de kans had om in Spanje en Frankrijk asiel aan te vragen, maar dit heeft nagelaten, is dan ook een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk acht en relativeert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste vervolging.

2.4.6. Zelfs indien geloof zou worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen in San Cristobal, *quod non in casu* gelet op voorgaande vaststellingen, wijst de Raad erop dat er, volgens artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet, geen behoefte aan internationale bescherming is indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Hierbij wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij, na het eerste incident met de autoriteiten in 2014, naar Caracas vertrok, waar hij 3 jaar zonder problemen verbleef in een door een colectivo gecontroleerde wijk (notities 17 oktober 2018, p. 20). Nochtans blijkt zowel uit zijn eigen verklaringen (notities 6 februari 2019, p. 11) als uit de informatie in het administratief dossier dat de colectivos samenwerken met de Venezolaanse autoriteiten en een belangrijke rol spelen bij het onderdrukken van dissidenten. In Caracas studeerde verzoeker verpleegkunde en hij werkte er ook een jaar als verpleger (notities 6 februari 2019, p. 6), waardoor hij duidelijk op publieke plaatsen vertoefde en er over een sociaal netwerk beschikt. Bovendien blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat er in Caracas verschillende vacatures voor verpleegkundigen openstaan. Waar het verzoekschrift aanvoert dat hij in Caracas “*een soort van ondergedoken bestaan*” leidde, is dit geheel strijdig met verzoekers verklaringen in Caracas te hebben gestudeerd en gewerkt, alsook er naar het strand te zijn gegaan en boodschappen te hebben gedaan (notities 17 oktober 2018, p. 20). Een dergelijke handelwijze is bezwaarlijk een “*zo onopvallend mogelijk*” leven in een door de colectivos (en dus autoriteiten) gecontroleerde wijk.

2.4.7. De foto van verzoekers gezicht en het doktersattest dat littekens vaststelt, tonen niet aan onder welke omstandigheden de letsels werden opgelopen. Er wordt door de Raad niet getwijfeld aan de bewijskracht van het attest, noch aan de vaststellingen van de arts over de littekens. De beoordeling van de bewijswaarde van een attest betreft een feitelijke appreciatie die de Raad toekomt. Hierbij wordt rekening gehouden met het geheel van de voorliggende elementen opgenomen in het administratief dossier en het verzoekschrift. Gezien een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen en verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, kan er geen causaal verband wordt aangetoond tussen de letsels en de door verzoeker aangehaalde problemen. De dokter doet in het attest ook geen uitspraak over de oorzaak van de letsels.

2.4.8. De overige door verzoeker neergelegde stukken - zijn paspoort, identiteitskaart, geboorteakte, puntenlijst van zijn rechtenstudie, inschrijvingsattest voor het academiejaar 2013-2014 aan de Universidad Católica del Táchira, studentenkaart verpleegkunde en vluchtinformatie - betreffen zijn identiteit, nationaliteit, studies en reisweg, en worden als dusdanig niet betwist.

2.4.9. Waar in het verzoekschrift wordt aangeklaagd dat de commissaris-generaal onvoldoende “*de vrees naar de toekomst toe*” heeft onderzocht, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker niet aannemelijk maakt over ooit problemen te hebben gekend met de Venezolaanse autoriteiten, laat staan dat hij aantoonbaar in de toekomst dan wel problemen te kennen. Integendeel, uit zijn legaal vertrek uit Venezuela kan enkel worden afgeleid dat verzoeker geenszins in de negatieve aandacht van de autoriteiten staat.

2.4.10. Waar in het verzoekschrift wordt ingegaan op de algemene socio-economische situatie in Venezuela, stelt de Raad vast dat dit geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

2.4.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict'.

2.5.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

“[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd” (Ibid., § 28).

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), “M’Bodj t. Belgische Staat”, C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat uit “artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” (punt 33).

Het HvJ stelt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” en dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet:

“a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”,

“hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst” (punt 35).

In punt 36 vervolgt het Hof: *“Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.*

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld”* en die zich voordoet in zijn land van oorsprong.

De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de verzoeker om internationale bescherming in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben *“op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *“Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”*, C-465/07, § 32).

2.5.2. Waar verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, steunt op dezelfde feiten als deze aan de basis van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend, dient worden hernomen dat niet wordt ontkend noch betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten door de Venezolaanse autoriteiten, doch dat verzoeker geheel geen profiel van een opposant heeft. Zoals hoger gesteld, dient de beoordeling te gebeuren op individuele wijze in de zin van artikel 4, § 1, van de Richtlijn 2011/95/EU.

De Raad kan dan ook verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden politieke vervolging niet heeft aangetoond en hij evenmin aannemelijk maakt zich met politiek te hebben ingelaten, laat staan een profiel heeft dat beantwoordt aan de kenmerken zoals aangegeven in de boven geciteerde mensenrechtenrapporten (*“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van juli 2019, opgesteld door OHCHR, *“Amnesty International” Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela* van 14 mei 2019, p. 4 - 6, zoals geciteerd in *“COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019).

2.5.3. In de mate dat verzoekende partij haar ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet nog probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, betoogt het verzoekschrift dat de bevolking er niet meer in slaagt *“te voorzien in elementaire basisbehoeften en de situatie zal verder verslechteren”*. Verzoekende partij wijst in die zin op de toegang en beschikbaarheid van voedsel, op vrouwen en kinderen die in het bijzonder geraakt worden, op de gezondheidszorg, op het weigeren van humanitaire hulp door de staat en op de verdere beperking van de toegang tot zulke rechten *“door ze afhankelijk te maken van loyaliteit aan de heersende partij en door corruptie”*.

De Raad stelt vast dat de teneur van de verschillende rapporten in het administratief dossier, bij het verzoekschrift en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Voor zover verzoeker medische problemen heeft, wat hij niet aanhaalt, dient hij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr.43611/11, “F.G. e.a. / Sweden”, §§ 111-112).

In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, “J.K. e.a. / Sweden”, §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “are not able to obviate the risk by providing appropriate protection” (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, “NA. / The United Kingdom”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “F.H. v. Sweden”, § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, “H.L.R. / France”, § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, “*Y./Rusland*”, § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, “*Saadi/Italië*”, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “*Mamatkulov en Askarov/Turkije*”, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, “*Muslim/Turkije*”, § 68).

Verzoekende partij kan niet stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde sociaal-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekende partij stelt evenmin dat zij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (o.a. via het systeem van de ‘carnet de la patria’), of die buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, waardoor verzoekende partij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, “*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*”, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, “*Salah Sheekh / Nederland*”, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, “*M.S.S. / België en Griekenland*”, § 254).

De Raad neemt aan dat, zoals hoger en ook in het verzoekschrift aangehaald, de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kan meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Uit verzoekers verklaringen blijkt echter geenszins dat hij armoedig was, integendeel. Hij heeft twee verschillende studies aangevat, rechten in San Cristobal en verpleegkunde in Caracas. Zijn vader is advocaat maar deed de laatste tijd paramedisch werk voor de Sociale Zekerheid in San Cristobal (notities 17 oktober 2018, p. 6) en zijn tante is gediplomeerd dokter (notities 17 oktober 2018, p. 6-7). Zijn familie heeft een huis in San Cristobal en een boerderij in San Rafael De Cordero (notities 17 oktober 2018, p. 6). Verzoeker verklaarde dat het “goed” gaat met zijn vader, hoewel de financiële situatie “schaars” is en hij werkjes moet uitvoeren “dichtbij huis, zoals strijken en auto’s wassen” (notities 17 oktober 2018, p. 6-7). Uit zijn overige verklaringen blijkt nog dat zijn vader het voedselpakket weigerde dat door de regering werd uitgedeeld (notities 6 februari 2019, p. 10-11). Verzoeker zelf was onder meer eigenaar van een stuk bouwgrond en een wagen (notities 17 oktober 2018, p. 12) en hij kon zijn reis naar Europa zelf bekostigen (notities 17 oktober 2018, p. 12-13).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus terecht een onmenselijke of vernederende behandeling vreest. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat niemand gespaard blijft van *“de socioeconomische situatie [...] behalve een kleine groep geprivilegerden die nauwe banden onderhouden met de overheid”*, is dit een loutere bewering nu verzoeker hoe dan ook niet in extreme armoede of materiële deprivatie leefde.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoekende partij aangehaald, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partij *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.5.4. Waar verzoeker zich nog steunt op de gewelddadige en willekeurige situatie in Venezuela, lijkt hij te wijzen op artikel 15, c), van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, dat identiek is aan artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU en omgezet is in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij wijst in zijn verzoekschrift op de mensenrechtenschendingen in Venezuela, als *“gevolg van een politiek beleid”* en *“grotendeels begaan door de staat”*, en op *“objectieve landeninformatie van bronnen als de VN en Inter American Commission for Human Rights (IACHR)”* die zouden aantonen *“dat burgers dagelijks het slachtoffer worden van deze situatie die volgens de voorspellingen enkel zal verergeren”*. Hij bespreekt tevens de veiligheidssituatie in Venezuela en benadrukt het geweld, de *“verschillende bendes, paramilitaire groeperingen”*, de colectivos, de criminele bendes, de drugsbendes, de risico's voor wie zich kritisch uit ten aanzien van het regime en de straffeloosheid.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Verzoekende partij kan er niet aan voorbijgaan dat deze wetsbepaling meerdere componenten bevat waaraan cumulatief moet worden voldaan. Het willekeurig geweld zoals in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft geen sociale inzinking of terugval omwille van een falende economische toestand ten gevolge van een bepaalde politieke conjunctuur: *“De Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ 30 januari 2014 (GK), *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”*, C- 285/12, punt 29). Het Hof vervolgt (in punt 30): *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”*. Het Hof besluit: *“Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het*

conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld’.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus “*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm.

De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de “*Colectivos chavistas*” en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus “*Venezuela: Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK